

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ιέρακες και περισσότερές

Η υποκρισία συνεχίζεται, με τον καθένα στον ρόλο του. Η κυβέρνηση φέρνει για ψήφιση μέτρα στα οποία δεν πιστεύει, στο πλαίσιο ενός μνημονίου του οποίου την ιδιοκτησία βδελύσσεται. Οι περισσότερές της Ευρώπης γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι μεταρρυθμίσεις θα μείνουν στα συρτάρια, οι πρόσθετοι φόροι δεν θα συλλεγούν και τα νούμερα δεν θα βγαίνουν. Αυτό που τους ενδιαφέρει, όμως, αυτή τη στιγμή είναι να μην εμφανιστεί το ελληνικό πρόβλημα στο ευρωπαϊκό ραντάρ την ώρα που στον ορίζοντα έχουν μπροστά τους το Brexit, την πολιτική αβεβαιότητα στην Ισπανία και το προσφυγικό. Ο κ. Τσίπρας τους βολεύει μια χαρά, από την άποψη ότι έχει δεχθεί τα πάντα σε σχέση με το NATO και

την εκχώρηση κυριαρχίας στη διαχείριση του προσφυγικού. Θεωρούν επίσης, και έχουν δίκιο, ότι τέτοια μέτρα δύσκολα θα περνούσαν από μια κεντροδεξιά κυβέρνηση. Έχουμε κατόπιν και τους ιέρακες που παίζουν το δικό τους μονότονο παιχνίδι. Επί της ουσίας έχουν εγκαταλείψει κάθε ελπίδα πως η Ελλάδα θα μεταρρυθμιστεί και θα γίνει ένα κανονικό κράτος. Τι κάνουν, λοιπόν; Από τη μια δέχονται μέτρα, όπως η αύξηση των φόρων, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι ο λογαριασμός δεν θα βγαίνει. Από την άλλη ανεβάζουν και τον πήχυ κάθε τόσο, εκμεταλλεύόμενοι τη μεγάλη κούραση που υπάρχει πλέον παγκοσμίως γύρω από το «ελληνικό ζήτημα» και το έλ-

λειμμα αξιοπιστίας που έχει συσσωρευθεί τα χρόνια της κρίσης. Είναι ανήκουστο, για παράδειγμα, να ζητείται πακέτο προληπτικών μέτρων. Αλλά επειδή οι βασικοί παίκτες δεν μπορούν «να τα βρουν» σε θεμελιώδη ζητήματα, όπως η ρύθμιση του χρέους, κατασκευάζονται «νέα» ζητήματα για να κυλάει ο χρόνος. Η Ελλάδα βρίσκεται αδύναμη και ανήμπορη μέσα σε αυτό το σκηνικό. Η κυβέρνηση σέρνεται και παρακολουθεί. Το «μεγάλο παιχνίδι» εξελίσσεται στην ουσία χωρίς αυτήν. Ας υποθέσουμε ότι τα μέτρα θα περάσουν, ότι θα βρεθεί ένας συμβιβασμός στο προληπτικό πακέτο και μετά κάποια λύση-λάιτ για το χρέος. Έχει κανείς πραγματικά την αίσθηση ότι θα λυθεί το πρόβλημα; Όταν

θα έλθει το τσουνάμι των φόρων και των εισφορών, η κοινωνία θα βρεθεί σε νέα φάση απόγνωσης. Ήδη ο ψίθυρος επεκτείνεται: «Δεν βγαίνει αυτό που περνάμε», «μήπως είναι λύση η δραχμή;». Η ασφυξία, η έλλειψη αξιοπιστίας πρωτοβουλίας από μια ελληνική ηγεσία, το παρατεταμένο σκοτάδι δεν αντέχονται. Οι ιέρακες θα τρίβουν τα χέρια τους γιατί θα επιβεβαιώνεται το δικό τους συμπέρασμα και ενδεχομένως να εμφανισθεί ως φυσιολογικό ελληνικό αίτημα αυτό που δεν κατάφεραν το περυσινό καλοκαίρι. Οι περισσότερες θα παίζουν τον ρόλο του πυροσβέστη, αναποτελεσματικά. Και η κυβέρνηση θα ψάχνει να βρει επικοινωνιακό αντίδοτο σχεδιάζοντας από σήμερα για αύριο...

Η ΑΥΓΗ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΡΗΣΤΟΥ

Οι πελατειακές συνήθειες και η σκληρή πραγματικότητα

Οι εργαζόμενοι στην Τοπική Αυτοδιοίκηση απεργούν και κάνουν καταλήψεις των κτηρίων όπου στεγάζονται οι υπηρεσίες με αίτημα να αποσυρθεί τώρα (!) το ασφαλιστικό νομοσχέδιο γιατί τους θίγει βάνουσα. Εδώ που τα λέμε, δεν υπάρχει συνδικαλισμένος κλάδος που να μην διαμαρτύρεται για το ασφαλιστικό αλλά και για το φορολογικό νομοσχέδιο, όπως αυτά συμφωνήθηκαν, μετά από υπερ-μαραθώνιες διαπραγματεύσεις. Γιατί όμως η κυβέρνηση κατέληξε σε αυτά τα δύο νομοσχέδια; Επειδή είναι κακιά και ανάλγητη, όπως μας ενημερώνει κάθε μέρα η Ζωή; Επειδή τα ξεπουλάει όλα για να μείνει στην εξουσία, όπως λέει και ο Παναγιώτης;

ΠΟΙΑ τελικά είναι η κατάσταση στη χώρα και γιατί όλες σχεδόν οι συντεχνίες και τα κόμματα θεωρούν πως υπάρχουν περιθώρια για πολύ καλύτερες ρυθμίσεις, τόσο στο ασφαλιστικό όσο και στο φορολογικό νομοσχέδιο; Η χώρα μας έχει δημόσιο χρέος που δεν είναι βιώσιμο; Έχει. Πρέπει να κουρευτεί, να μειωθεί, ώστε να αντιμετωπίζεται; Πρέπει. Και αυτό που θα απομείνει ποιοι και πώς θα το αποπληρώσουν; Λόγω αυτού του βάρους κάθε κυβέρνηση, κάθε επιχείρηση, κάθε νοικοκυριό δεν θα σχεδίαζαν τον προϋπολογισμό τους και την ένταση της εργασίας που θα απαιτείτο για να εξέλθουν με αξιοπρέπεια και οικονομική ελευθερία στην κανονική ζωή;

ΣΗΜΕΡΑ στην Ελλάδα έχουμε πάνω από 4 εκατομμύρια συνταξιούχους και σαφώς λιγότερους εργαζόμενους που να είναι σε θέση να πληρώνουν τις ασφαλιστικές εισφορές τους. Αλλά και όλοι να τις πλήρωναν, με αυτήν την αναλογία οι σημερινές συντάξεις θα έπρεπε να μείνουν οι μισές! Γιατί λοιπόν είναι κακιά και ανάλγητη μια κυβέρνηση που αγωνίζεται τόσο καιρό και με τέτοια θέληση για να μην μειωθεί καμιά κύρια σύνταξη; Και πώς θα τα καταφέρει, αν δεν διαθέτει εθνικούς πόρους για να καλύψει τη διαφορά; Με λίγα λόγια, χώρα με

συντάξεις Νορβηγίας, μισθούς Ελβετίας και οικονομία Βουλγαρίας δεν υπάρχει, ούτε πρόκειται να υπάρξει στον κανονικό κόσμο.

ΥΠΑΡΧΕΙ όμως στα μυαλά κάποιων. Έχουν και συγκεκριμένη πρόταση! Εθνικό νόμισμα διά πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν. Ποια θα είναι η συναλλαγματική αξία του νομίσματος, νομίζουν πως θα καθορίζεται σε συνεδρίαση του Πολιτικού Γραφείου του κόμματος. Πώς θα πληρώνουν ισόποσης πραγματικής αξίας με το ευρώ συντάξεις, τους είναι τελείως αδιάφορο. Αν θα έχουν συνάλλαγμα και από πού για τις απαραίτητες εισαγωγές και προμήθειες καυσίμων, πρώτων υλών, φαρμάκων, μηχανολογικού και επιστημονικού εξοπλισμού, θεωρείται δευτερευούσης σημασίας ζήτημα. Και μάλιστα με μια κατεστραμμένη και στριμωγμένη εθνική οικονομία, δηλαδή με τη χώρα στην πλέον αδύναμη κατάσταση για τέτοιου είδους επικίνδυνα ρίσκα. Αν θα μπορούσε να γίνει προσομοίωση, σε περίπτωση τέτοιας επιλογής με αυτούς τους διαχειριστές, σήμερα η χώρα θα θύμιζε την τότε Αλβανία του προέδρου Εμβέρ Χότζα, μόνο που ο μακαρίτης είχε και τουλάχιστον ένα στρατηγικό σύμμαχο, τον πρόεδρο Μάο.

ΑΣ ΣΟΒΑΡΕΥΤΟΥΜΕ όμως. Οι επαγγελματικοί κλάδοι, δομημένοι παραδοσιακά με συντηχιακή λογική, επιμένουν όπως και στο παρελθόν και σε αυτές τις κρίσιμες για τη χώρα στιγμές που παρόμοιες δεν έχει συναντήσει μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και τη μεταναστευτική φυγή. Με την παραδοσιακή λογική, όχι εμείς, οι άλλοι και όχι εδώ, αλλού, δεν μπορεί η χώρα να πάει πουθενά. Αν βουλιάξει το εθνικό σκάφος, κανένας επιβάτης σε όποια θέση και αν βρίσκεται, δεν θα γλιτώσει. Χωρίς νέες ιδέες και τεκμηριωμένες προτάσεις ώστε να κάνουμε συγκρίσεις και να κατανοούμε πού έχει δίκιο και πού άδικο η κυβέρνηση σε όσα αποφάσισε, δεν υπάρχει σύνθεση και αποτέλεσμα. Και όσα αποφάσισε η κυβέρνηση δεν τα αποφάσισε μόνη της.

ΥΠΟΧΡΕΩΘΗΚΕ να δεχτεί τους όρους μιας συμφωνίας που κατά την κρίση της καλύτερη δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί στη δεδομένη συγκυρία, με την Ευρώπη διασπασμένη και την ισχύ του γερμανικού ιερατείου τόσο μεγάλη. Μια συμφωνία που θεωρούν ότι επιτρέπει στον λαό να δουλέψει με πίστη και όραμα για να σώσει το ταχύτερο δυνατόν τη χώρα. Μια συμφωνία την οποία υπερψήφισαν όλα τα κόμματα πλην του ΚΚΕ και της Χρυσής Αυγής. Μια συμφωνία που όλα τα κόμματα στη συνέχεια ναρκοθετούν στους εφαρμοστικούς νόμους, χωρίς πειστικές εναλλακτικές προτάσεις. Και μάλιστα, σε κρίσιμες στιγμές της διαπραγματεύσεως, ζητάνε εκλογές εδώ και τώρα. Πώς, γιατί και με ποιες συνέπειες για τη χώρα; ΣΤΙΣ μεγάλες εθνικές κρίσεις, διότι περί αυτού πρόκειται, αυτό ζούμε σήμερα, οι λαοί που καταφέρνουν να τις ξεπερνούν έχουν κυρίως εθνική συνείδηση και κατά συνέπεια ενότητα δράσης. Η κυβέρνηση και ο πρωθυπουργός προσωπικά οφείλουν να επικοινωνήσουν με τον ελληνικό λαό. Να εξηγήσουν και να ζητήσουν τη συμπαράστασή του, σε αυτόν τον δύσκολο αγώνα. Τα παλαιά πολιτικά κόλπα δεν έχουν θέση στη ζωή μιας χώρας που το στοιχείο της είναι μεταξύ ζωής και θανάτου. Διότι αν ανατραπεί η σημερινή κυβέρνηση, δεν θα υπάρχει συμφωνία και χρηματοδότηση της χώρας. Τότε το σενάριο του Σόιμπλε για ελεγχόμενη χρεοκοπία και πριμ εξόδου από το ευρώ θα είναι το μόνο που στην πραγματικότητα υπάρχει στο τραπέζι. Και μετά, την εξουσία δεν θα την αναλάβει ο Παναγιώτης με τη Ζωή. Άλλοι θα κάνουν το κουμάντο και η ελπιδοφόρα ελληνική Αριστερά, που επέδρασε καταλυτικά στις πολιτικές αλλαγές στην Ευρώπη, θα μπει στην κατάψυξη με άγνωστη ημερομηνία απόψυξης για να μείνει συνεπής έστω και απούσα. Εμείς αποφασίζουμε.